

— Gospica Peršlova je v kljub svojemu še nekoliko šibkemu glasu rešila svojo nalogo jako pohvalno. Pokazala je nadarjenost in dobro šolo.

Veliki, važni in težki vlogi sta imela tenorist in bari-tonist. Ne bom se prerekal z onimi, ki menijo, da bi bilo boljše, ako bi se bil za tenorsko vlogo pozval Cammarotta. Morda bi bil on boljši nego Soeser, a gotovo ni. Kajti silno težka je vloga angela v Perosijevem „Rojstvu Zveličarjevem“. Tudi boljše tenorje nego je Soeser bi bila ta partija stala precejšnjega truda. Pomislite: venomer peti v visoki glasovni legi (od *e* do *a*), kakor so bila n. pr. mesta „Ne timeas, Maria“ ali pa ono „et vocabis nomen ejus Jesum“, istotako prerokovanje angelovo „Spiritus sanctus superveniet in te“ etc. in slednjič oznanilo angelovo pastirjem „et hoc vobis signum“ etc. — to ni šala. Kom-ponistu je pač lahko pisati tako visoko, a peti — druga stvar. G. Soeser ima kajpada že nekoliko obrabljen glas, a vendar še dokaj zadovoljji; je v srednji legi mehak in voljan, v višini nekoliko slabejši, bolj zamolkel in se ne razvije več z lahkoto do pravega sijaja. Potrudil se je precej, tudi v višini in jo je — dasi s silo — vendar srečno izvozil. Posebej moram pri njem pohvaliti, da je pel z občutkom. Oba večera sem slučajno opazil, kako je s prijazno smehljajočim obrazom pričakoval trenotka, ko pozdravi Marijo z „Ave Maria“, kar se mu mora le v hvvalo šteti. — G. pl. Vu-laković ni bil oba večera enako dober. Prvi večer je bil na več mestih nesiguren v nastopu in je prišel vsledtega nekoliko navzkriž z zborom — orkestrom. Tudi ni bil prvi večer zadostno niti glasovno, niti drugače razpoložen. Vse pa je popravil drugi večer, ko je bil skoziinskozi izvrsten, da smo ga bili v resnici veseli in mu zato tudi radi oprostimo vse nedostatke pri prvem koncertu. Drugi večer je pel sigurno, s pravim čuvstvom, naravnost navdušeno. Čast mu!

Orkester je bil topot, žal, nekoliko slabejši in manj siguren nego sicer; nedostajalo mu je onega zanosa in poleta, zlasti one prisrčnosti, ki bi se bila tako zelo prilagala mnogim mestom. „Slovenska Filhar-monija“ je pač — kolikor je do sedaj poznamo — zmožna največje eksaktnosti v igranju, bodisi glede tehnike, bodisi glede pravega izražanja; oboje seveda, kadar se za svoj nastop skrbno pripravi. Ni dvoma, da se to zadnjič ni zgodilo, in to le obžalujemo. Povemo pa odkrito, da pričakujemo od slavne „Slovenske Filharmonije“, da se bo zavedala svoje dolžnosti do slovenskega občinstva, kakor tudi slovensko občinstvo ne bo pozabilo dolžnosti, ki jih ima do nje. Pa da me ne bo kdo napačno umel, pristavim še sledeče: Ne trdim, da je orkester jako slabo igral, nikakor ne, ker je bil še vendar precej dober. A da bi bil igral lahko veliko boljše, — kar smo po pravici pričakovali, — to sem hotel povedati.

Ob tej priliki se dovoljujem mimogrede še to omeniti, ali bi morda ne kazalo ob sličnih prireditvah postaviti orkester pred pevski zbor, kakor se to vrši n. pr. na Dunaju v velikem „Musikvereinssaalu“ in gotovo tudi še marsikje

drugje. Če bi bil orkester spredaj, bi bilo to v dveh ozirih boljše: prvič glede ožjega stika z dirigentom z ozirom na glasbenike v orkestru in drugič iz čisto naravno umevnih akustičnih vzrokov z ozirom na poslušajoče občinstvo.

Koncertna dvorana „Uniona“ je bila oba večera popolnoma razprodana. Razpoloženje med mnogobrojnim občinstvom je bilo najboljšje. Oba večera sta bila lepi svečanosti. Plemenita glasba Perosijevega oratorija in še plemenitejša snov tega oratorija, v katero smo se tiste ure takorekoč zamaknili, je prinesla gotovo vsem udeležencem obilo glasbeno-umetniškega užitka in poštenega duhovnega razvedrila.

POTRES V ITALIJI: LOV NA TATOVE

„Glasbeni Matici“ pa kličem: Dajte svojim bratom in sestram, dajte slovenskemu ljudstvu še kaj takih večerov. Ne dajte se ostrašiti od fistih, ki vam vpijejo: „Zadosti je oratorijev. Kdo bo poslušal same svete zgodbe?“ — Zagotavljam te, vrla „Glasbena Matica“, da, kar nas je vernih Slovencev, bomo vedno radi prišli k oratorijskim prireditvam. Prepričani smo, da te vrste glasba ni in ne more nobenemu Slovencu biti na škodo, ampak le v korist. Tudi prirejanje oratorijev je ena onih poti, ki nas vedejo do prave izobrazbe duha in prave plemenitosti srca in s tem do prave sreče.

Stanko Premrl.